

המקנא פרק ראשון סוטה

כב א מ"ה ס"א מהל
דשות טלכס ד:
בו ב מ"ה ס"א מהל
הטעם טלכס ד ס
סג עשין ט ט"ש
ה"פ ס"ק קמח טע"ו:

הוא גופא קשיא - הימנה לרבי אמאי לא נקט הכא לישנא דריש
מס' מכות (דף ג.) כילד הפעלים נעשים וזממין כילד אין הפעלים
נעשים וזממין מצבי ליה הכא נמי הוא ליה למימר הכי כילד מקנא לה
כילד אין מקנא לה מצבי ליה והתם מתקן שפיר אבל הכא אשילו לפי
ההירון הוא ליה למיתני כילד אין מקנא

וגמלא וגספמס - על ידי שמנשא עמלו בה ליה ספחא שאינו עיקר
באשמים אלא כספא וספול: געפלב: דבר שאינו חשוב בעמלו אלא כספול
באחרים: ספמט גל: אספי נח (ב) גבולות בית עלי משתעי קרא
אעמוד כהנים גדולים אחרים שיוצאו את כהני זרעך מגדולתם וילמדו
הורה אור לבקש מהם לאספס ולקולטם אללס:

[שמיטה ה]

כמל סוטה ספמ"ה

ב"ק פ

הגרות הב"ח

(ה) נ"ה אל תקרי וס'
ר"ב וס' כתיב' מהו מ'
ס' ס' לוח' פירוש
ס'ס דרס דרס' ס'ס
אל תקרי וס' כתיב'
אלל כתיב' מתיב' ס'ס
ר"ב: (ג) ר"ש: ד'ס'
ספמי וכו' נח (בכסות)
הו"מ וכו' ס"א כתיב'
(ג) חו"מ ד"ס לוח' וכו'
דוקא ל"כס כתיב'
במשמט' כתיב' ומיתב'
ס'ס דרמי' פליט' ל'ס'ס
וכו' לא דרמי' כתיב' כ'
דכין דומיה' כתיב' כ'
אצות וכו' וס'ס
אשמשו כתיב' יס'ס
מתיב':

ולשאת ולספחה *ואין שאם אלא לישון גבוה ויקרא אל חמס ספמט' כתיב' מן המשמטות:
שנא ועל כל הדרים ודמים ועל כל הגבעות *שבר שולח בידו ולא שבר קרבן אחר:
הגשאות ואין ספחה אלא מפילה שנאמר *ואמר רב"ל כל הזכרים במשמט: הפס
ספחה נא אל אחת הבהונות לאכל פת לרם *ואמר רב"ל בא וראה כמה גדולים
*א"ר יהושע בן לוי בא וראה כמה גדולים נמכי הרוח לפני הקב"ה: שבשעה שביית
המקדש קיים אדם מקריב עולה, שבר עולה בידו, מנחה ושבר מנחה בידו, אבל מי שדעתו
שפלה מעלה עליו וכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם שנאמר *וכחו אלהים רוח
נשברה ולא עוד אלא שאין תפלתו נמאסת שנאמר *לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוה:
*ואמר רב"ל כל השם אורחותיו בעולם הזה ויבנה ורואה בישועתו של הקב"ה שנאמר
*וישם דרך ארצנו בישוע אלהים אל תקרי (ה) ושם אלא וישם דרך: [כיצד מקנא לה
כו]: [הא גופא קשיא אמרת: אמר לה בפני
אנשים אל תדברי עם איש פלוני זה אלמא
דבור סתירה הוא והדר תני דייברה עמו עדיין
מותרת לביתה ומותרת לאכול בתרומה
אלמא דבור לא כלום הוא: אמר אביי הכי
קאמר אל תדברי ודברה, אל תדברי ונסתרה
(ולא כלום) אל תסתרי: ודברה עמו, עדיין
מותרת לביתה ומותרת לאכול בתרומה
נכלסה עמו לבית הסתר ושתתה כדי שומאה
אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה:
ואם מת חליצת: אמאי תתייבם נמי יבומי?
אמר רב יוסף אמר קרא *ויצאה מביתו
והלכה והיתה לאיש אחר - לאיש אחר ולא
ליבם, א"ל אביי אלא מעתה חליצה נמי לא
תיבעי: א"ל אילוי איתיה בעל מי לא בעיא
גם השתא נמי תיבעי חליצה ואת דאמרי
אמר רב יוסף רחמנא אמר *ויצאה מביתו
והלכה והיתה לאיש אחר דלא ליסתריה
לביתה ואת אמרת תתייבם נמי יבומי?
אמר ליה אביי אלא מעתה לאתר לא
תינשא דלא תיסתריה לביתה: אמר ליה
מי

הגרות הב"ח
(ה) נ"ה אל תקרי וס'
ר"ב וס' כתיב' מהו מ'
ס' ס' לוח' פירוש
ס'ס דרס דרס' ס'ס
אל תקרי וס' כתיב'
אלל כתיב' מתיב' ס'ס
ר"ב: (ג) ר"ש: ד'ס'
ספמי וכו' נח (בכסות)
הו"מ וכו' ס"א כתיב'
(ג) חו"מ ד"ס לוח' וכו'
דוקא ל"כס כתיב'
במשמט' כתיב' ומיתב'
ס'ס דרמי' פליט' ל'ס'ס
וכו' לא דרמי' כתיב' כ'
דכין דומיה' כתיב' כ'
אצות וכו' וס'ס
אשמשו כתיב' יס'ס
מתיב':

דבר יגרשנה בספר כריתות וילאה מביתו וכלל דר שחלא
מביתו בין ע"י גירושין בין ע"י מיתה אם בלא לינשא לאיש אחר
משאל ולא ליבם שאינו אחר אלל כתיב' ש' לו ש' סמכא נשואי ראשון
הוא נוקקט לו: אי הכי חליצה נמי לא תיבעי. דהא פסרה רחמנא
ושרייה לאיש אחר בכל ענין שחלא מביתו אחר שמנאל בה ערות
דבר: חלו חליצה לבעל. מי משתריא בלא גט הא כתיב וכתב לה
ספר כריתות אפי' מלא בה ערות דבר כריתות צבוי השתא נמי צבוי
חליצה, דיבם במקום בעל קאי: איש דאמר. דהכי שני רב יוסף לעיל
רחמנא אמר כ"ל לה לבעלה לגרש' מביתו כשחלא בה ערות דבר כי
דלא היסתרי' לביתה כדאמר לעיל וטתא צבויא כי קריא לשוממא:
מי

[ה' יב] מי
אלל לולאה משום סתירה כיון דנפקא לן כוטה והלית טומאה דכתיב בה: *אירן איהיה לבעל מי לא צבוי גט. הקשה רבי בשם
ר' אברהם ב"ר מרדכי ז"ל והא כוטה והלית ואיילנות היכא דהכיר בה ואשת סריס דכשו גט מצעל היכא דליתיה ואפי' פמורות מיבם בלא
חליצה וים לתר כוטה והלית לא דמיא להכא (ד) כיון דטומאה ססס הכי היא כשריה גמורה דגזירה הכתוב הוא דפמורות ואשת סריס ואיילנות
היכא דליתיה לבעל שרו ליה ואפי' אימטוט כפ"ק דיבמות *מדין יבום דלא לרד בה כלל אבל כוטה ספק לא אימטוט אלא גבי איסורא
דבעל וקמטוט לן קרא כיון דבה מכה נשואי אחו הכי הוא במקום בעל דאסורה לו ליבם אבל חליצה צבוי:
דלא יסתריה לביתה ואת אמרת תתייבם נמי יבומי. רצו הנגאל הטעם דבריו ופירש ורחמנא אחר אשר לא יבנה לבנות ולא לסתור:

לה וגרלה דלהכי לא פריך הכא משום
דמאי למימר אל תדברי דרישא פירושו
סתירה דהיינו קיטו גמור ואפי' שפיר
לישא דכילד מקנא לה ולא קשיא מידי
אלא רישא לבישא וכו' הכא אלמא
פירוש דמתיב' דדיבור סתירה הוא
מדקמי כילד מקנא ולשון נקי הוא
כדקאן צפרק קמא דכסות (דף יג.)
רואה מדברת ומפרס בגמ' מאי מדברת
כסורה א"כ חקיקי סיפא דקמי דיברה
עדין מותרת לביתה ופי' פירוש דדיבור
דמתיבין סתירה אמאי מותרת אלא
דיבור ממש הוא ולפי הירושלמי משמע
דכתיב לתרוי דריטר דרישא סתירה
אלא דנקט לשון נקי והכי איתא ססס
סוף דבר שדבר עמו הא אם
כסורה עמו ולא דברה אין סתירה
כלום פירוש בתמיזה דברה אלא
מימר קר אפי' דברה עמו ולא כסורה
עדין מותרת לביתה לשון נקי הוא
מתיב' פי' דיבור דרישא לשון נקי מיהו
דסיפא איהו לן למימר על כדרך
דיבור ממש:

לאחר ולא ליבם. אין להקשות
מפרק האשה שנפלו לה
נכסים (פסות דף פ"א) בשמעתין
דשומרת יבם דפריך ססס והא צעין
לכשתנשואי לאחר תנלי מה שכתוב
ליכי אחר רב אפי' יבם כמו אחר
דמי דלענין לשון תנאי כ"ד שוייה
כאחר אבל כחאר דקרא אין האה
בכלל והכי נמי משמע צפרק אין
מקדישין (עריבין דף כ"ה) דקמי אס
מכר את האשה לאיש אחר לאחר ולא
לכן או איש אלא לאחר ולא לאח
כשאר אומר איש הכי אה אומר
הא מה אפי' מקיים לאחר לאחר ולא
לכן דמשמע טעמא דכתיב איש
הא לא הכי לא הוא בכלל אחר
וב"ש גבי יבם דבה מכה נשואי
אחי ולאו אחר הוא והכי אמרינן
נמי כפ"ק דקדושין (דף י"ג) אמר
קרא פן יעווש במלחמה ואיש אחר
יקחנה מתקוף לה רב שישא בריה

לרבי ארי' אימא מאן אחר יבם ומשני יבם לא מקרי אחר *אבל
קשיא מפרק האומר (קדושין דף ס"ה) דנפקא לן מהכא צפרק האומר
דלא תפסי קדושין באחות אשה אימר דאליטרין קרא דוקא ליבם
(ג) *משום דרמיא עליה ליבומי כדאמר' בשמעתין ואכתי אחות אשה
מגלן ועוד תקשה דהכא אפי' אש אחר ממעטינן יבם וצברין
מריבין יבם מואש וממעטינן בין מאחר ווא"ת מואש ממעטינהו צפ'
האומר (ג"ז ס"ס) קרובים ומלאחר יבם סוף סוף ואיש אחר יקחנה מאי
דרשנא ביה: *לאחר ולא ליבם. אי קשיא והא האי קרא צבויט
ודאי ע"י עדים כתיב דילפינן דבר דבר ממון צבוק מוסכת גיטין
(דף ג.) וכוטה ודאי אמר כפ"ק דיבמות (דף י"ג) דפמורה בלא חליצה
משום דכתיב בה טומאה כעריות הריין דלאחר לא איטרין למיכתב
אלא לולאה משום סתירה כיון דנפקא לן כוטה והלית טומאה דכתיב בה: *אירן איהיה לבעל מי לא צבוי גט. הקשה רבי בשם
ר' אברהם ב"ר מרדכי ז"ל והא כוטה והלית ואיילנות היכא דהכיר בה ואשת סריס דכשו גט מצעל היכא דליתיה ואפי' פמורות מיבם בלא
חליצה וים לתר כוטה והלית לא דמיא להכא (ד) כיון דטומאה ססס הכי היא כשריה גמורה דגזירה הכתוב הוא דפמורות ואשת סריס ואיילנות
היכא דליתיה לבעל שרו ליה ואפי' אימטוט כפ"ק דיבמות *מדין יבום דלא לרד בה כלל אבל כוטה ספק לא אימטוט אלא גבי איסורא
דבעל וקמטוט לן קרא כיון דבה מכה נשואי אחו הכי הוא במקום בעל דאסורה לו ליבם אבל חליצה צבוי:
דלא יסתריה לביתה ואת אמרת תתייבם נמי יבומי. רצו הנגאל הטעם דבריו ופירש ורחמנא אחר אשר לא יבנה לבנות ולא לסתור:

סססדין מ"ס פ"ה

ה"פ

ה"פ

ל"ב

ל"ב